

ODI ET AMO VAI PIECAS KATULLA DZIESMAS

Valts Pūce (dzeja no Katulla *Carmina*)

I (5.)

Dzīvosim, mana Lesbija, un mīlēsīm,
un nopietno veču runas visas
uzskatīsim par graša vērtām!
Saule noriet un atkal uzlec,
bet mums, ja reiz īsais gaismas laiks norietēs,
paliks vienīgi nakts, kurā ilgi būs jāguļ.
Dod tūkstoš buču, tad simts,
tad atkal otru tūkstoti, tad atkal simts
tad atkal otru tūkstoti, tad atkal otru simtu.
Tad, kad daudz tūkstoš reižu mēs būsīm bučojušies,
sajauksim šo skaitu, lai paši nezinātu,
vai arī kāds ļauns cilvēks nevarētu noskaust,
uzzinājis par tik daudz bučām.

II (7.)

Tu jautā, Lesbija, cik Tavu buču
man būtu diezgan un pārparēm.
Tik daudz, cik Lībijas tuksnesī,
vai tuksnešaugiem bagātajā Kirēnā,
kur atrodas Jupitera un senā Batta svētais templis,
smilšu, vai arī, cik zvaigžņu ir pie debesīm klusā naktī,
kuras slepus vēro cilvēku mīlas rotaļas.
Tik daudz skūpstu neprātīgajam Katullam būtu diezgan un
pārparēm,
lai ziņkārīgie tos nevarētu saskaitīt
un ar ļaunu noburt.

III (8.)

Nelaimīgais Katull, beidz niekoties,
un to, ko redzi pagājušu, par tādu arī uzskati.
Tev kādreiz spīdēja spoža saule,
jūs gājāt tur, kur meitene Tevi vadīja,
meitene, kuru Tu mīlēji tā, kā netiks mīlēta neviena!
Kad jūs tur tā niekojāties un jokojāties,
un Tu to gribēji un arī meitene to pašu,
tad mirdzēja spoža saule. Tagad viņa vairs negrib.
Atā, meitene! Katulls jau ir nocietinājies
un Tevi vairs nemeklēs un nelūgsies Tevi.
Bet Tu cietīsi, jo nebūsi nevienam vajadzīga.
Vai, nelga, Tev! Kāda Tev būs dzīve?
Kam Tu liksies skaista?
Kuru Tu tagad mīlēsi? Kuru skūpstīsi?

IV (58.)

Kailij, mana Lesbija, tā slavenā Lesbija,
Kuru Katulls vienīgo mīlēja
vairāk par sevi un visiem savējiem,
tagad krustcelēs un šķērsielās aplaupa cēlā Rema dēlus.

V (85.)

Es nīstu un mīlu. Tu varbūt jautāsi, kāpēc tā daru.
Nezinu. Bet es jūtu, ka tā ir un mocos.